

Δημοψήφισμα - Δύο Χρόνια Μετά

Κλείνουν αυτές τις μέρες δύο χρόνια από τη σημαντικότερη στιγμή της Κυπριακής ιστορίας μετά το πραξικόπημα και εισβολή του 1974.

Στα τέλη του 2003 και αρχές του 2004 υπήρξε μια ιστορική συγκυρία όπου όλοι οι παράγοντες οι οποίοι είχαν σχέση με το Κυπριακό, ανεξαρτήτως των αφετηριών και προθέσεων τους ενργοποιήθηκαν οδηγώντας τα γεγονότα σε μια κορύφωση, αποτέλεσμα της οποίας ήταν το Σχέδιο ANAN.

Η εξέλιξη γνωστή. Η Ε/Κ πλευρά απέρριψε το Σχέδιο ANAN, η δε Τ/Κ το αποδέχθηκε. Έτσι αντί σήμερα να ζούμε σε ένα ενωμένο κράτος, στην Ενωμένη Κυπριακή Δημοκρατία, όπου ήδη μεγάλες εδαφικές εκτάσεις, πόλεις και χωριά, όπως το Βαρώσι, Αχερίτου, Άχνα, Τύμπου, Ζώδια, Αυλώνα κ.λ.π. θα είχαν επιστρέψει στους ιδιοκτήτες και κατοίκους τους, χιλιάδες Τούρκοι στρατιώτες θα είχαν ήδη αποχωρήσει, ζούμε λοιπόν σε μια περίοδο με το πιο αρνητικό επίτευγμα μας. Οι μισοί σχεδόν Ε/Κ, το 48%, όπως δείχνουν στοιχεία δημοσκοπήσεων, προτιμούν να ζουν χωριστά από τους Τ/Κ. Δηλαδή ούτε λίγο, ούτε πολύ δύο χρόνια μετά το Σχέδιο ANAN, στο οποίο προσφερόταν η προοπτική της επανένωσης, στο μισό Ε/Κ πληθυσμό έχουν αναπτυχθεί διχοτομικές αντιλήψεις.

Αυτό είναι το «Μεγάλο Επίτευγμα» της Κυβέρνησης και της πλειοψηφίας της πολιτικής ηγεσίας του τόπου. Η ολομέτωπη επίθεση προς το Σχέδιο ANAN και η δαιμονοποίηση του, από μέρους διάφορων μηχανισμών εξουσίας – πλειοψηφία των κομμάτων, Μ.Μ.Ε., Εκκλησία κ.λ.π. – απαξίωση των προσπαθειών επαναπροσέγγισης και η απαξίωση των ανθρώπων που έμπρακτα βρίσκονται στην πρωτοπορία της επαναπροσέγγισης, έχει εξωτερικεύσει όλες της ανασφάλειες και συντηρητισμούς της κυπριακής κοινωνίας.

Εάν ένας μικρός λαός που αποτελείται από δύο μεγάλες κοινότητες ζει σε ένα μικρό οικοπέδο, σε περιόδους παγκοσμιοποίησης και ανοικτών συνόρων, δεν μπορεί να ζήσει μαζί και επιθυμεί να ζει χωριστά ως αποτέλεσμα της εσωστρέφειας του, τότε την ευθύνη την φέρουν οι πολιτικοί και οι μηχανισμοί εξουσίας. Φέρουν ευθύνη, γιατί δεν έχουν κάνει απολύτως τίποτα στην κοινωνία και στην παιδεία που να προάγει την επανένωση. Δεν έχουν κάνει τίποτα για την αγωγή των νέων ανθρώπων.

Τα περί κινητικότητας και Συμφωνίας Παρισίων (το περιεχόμενο της οποίας παρεπιπτόντως παραπέμπει σε προηγούμενα ΜΟΕ) δεν προσφέρουν την προοπτική. Παραπέμπουν σε βάθος χρόνου. Αποτελούν τακτικισμό παρά δυναμική προοπτική.

Βρισκόμαστε στη 12^η Ώρα, για όσους πιστεύουν στην επανένωση. Η επικίνδυνη αντίστροφη μέτρηση έχει ξεκινήσει. Η πολιτική ηγεσία, η Κυβέρνηση, οι άνθρωποι που νοιάζονται για το μέλλον έχουν σημαντική ιστορική ευθύνη. Η δημιουργία συνθηκών έναρξης διαλόγου σε εκείνα τα περιορισμένης έκτασης σημεία στα οποία υπάρχουν έντονες ανησυχίες και από τις δύο κοινότητες, αποτελεί τη μοναδική προοπτική που θα βγάλει την Κύπρο από το τέλμα και θα αναστρέψει την αρνητική πορεία.